

6.1 Sikkerhedens indførelse

Sikkerhedsbegrebet indføres i beregningerne ved partialkoefficienter, dvs sikkerhedsfaktorer, der anvendes som multiplikatorer dels til belastningerne, dels til materialernes brudstyrker og øvrige styrkeegenskaber. I denne norm er brudstyrker og partialkoefficienter for materialerne samarbejdede til nominelle brudstyrker som angivet i afsnit 6.8.

6.2 Brugslasten

De belastninger, der lægges til grund for beregningerne, skal anføres; de kaldes brugslasten.

6.3 Den nominelle belastning

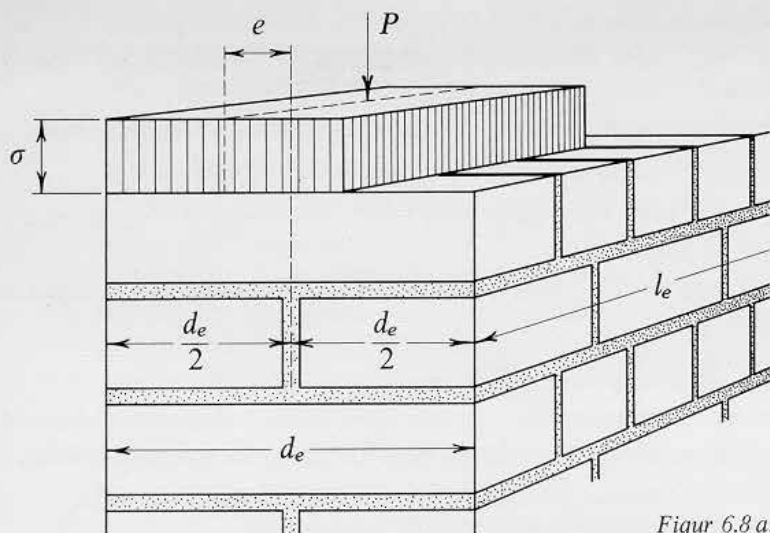
Den nominelle belastning fremkommer ved, at brugslasten multipliceres med en partialkoefficient, almindeligt betegnet ved bogstavet f med et indeks.

Partialkoefficienternes størrelse for forskellige belastninger fremgår af efterfølgende oversigt.

6.4 Partialkoefficienter for belastninger

Der regnes med følgende partialkoefficienter for de forskellige belastninger^v:

Hvilende belastning	$f_g = 1,0$
Bevægelig belastning, medmindre andet er anført nedenfor	$f_p = 1,5$
Slidlag, lette skillevægge samt masse gods i siloer	$f_p = 1,3$
For bevægelig belastning, der kan fastsættes med særlig nøjagtighed, fx væske i beholdere, kan der foretages en reduktion af partialkoefficienten. f_p må dog ikke sættes lavere end	$f_p = 1,2$
Vindbelastning som eneste belastning ud over hvilende belastning	$f_v = 1,5$
Vindbelastning virkende sammen med anden bevægelig belastning, som kan antage maksimalværdier uafhængigt af vindbelastningen	$f_v = 1,0$

Figur 6.8 a.

Tabel 6.8.1. σ_0 i kp/cm^2

anvendt stenklasse	anvendt mørteltype		
	C 100 KC 20/80 M 100/400	KC 35/65 KC 50/50 M 100/600	K 100 M 100/900
sten 40	8	7	6
sten 70	14	11	8
sten 100	20	15	10
sten 150	26	19	12
sten 225	32	23	14
sten 300	38	27	14
sten 375	44	31	14
sten 450	50	35	14

For murværk opmuret af mursten af forskellige stenklasser skal der regnes med det σ_0 , der svarer til den svageste af de anvendte stenklasser.

6.8.1.1 *Beregning af slankhedsforholdet.* Faktoren β bestemmes ud fra slankhedsforholdet

$$\frac{h_s}{t_s}$$

hvor t_s er murtykkelsen og h_s søjlelængden.

6.8.2 Forskydningsspændinger

Forskydningskræfter i murværkets liggefuger skal kunne overføres ved friktion.

Er σ normalspændingen i fugen og μ den nominelle friktionskoefficient mellem mursten og mørtel, skal:

$$\tau_{nom} < \sigma \cdot \mu$$

μ fremgår af tabel 6.8.2.

Forskydningskræfter vinkelrette på murværkets liggefuger skal kunne overføres alene af murstenene i de snit, som passerer det størst mulige antal stødfuger, og uden at stenenes nominelle forskydningsstyrke overskrides.

Det er tilladt at regne forskydningsspændingerne ensformigt fordelt over tværsnittet af stenene.

Stenenes nominelle forskydningsstyrke afhænger af stenklassen og sættes til $\frac{1}{35} \sigma_k$, hvor σ_k er stenklassens trykstyrke, dog maksimalt 8 kp/cm².

Tabel 6.8.2. Nominelle friktionskoefficienter.

mørteltyper	C 100	KC 35/65	
	KC 20/80	KC 50/50	K 100
	M 100/400	M 100/600	M 100/900
friktionskoefficient	$\mu = 0,5$	$\mu = 0,4$	$\mu = 0,3$

6.8.3 Vederlag

Ved beregning af et vederlag skal det iagttages, at såvel lejetrykket som kraften fra den overliggende mur kan overføres.

Lodrette kræfter må ikke regnes at kunne overføres fra en overliggende mur til en underliggende gennem en etageadskillelse eller en bjælke, som oplægges uden understøpning, eller som er mindre stiv end murværket.

Mellem en mur og konstruktionsdele, som regnes at støtte muren, skal der være en sådan forbindelse, at denne kan overføre en nominel kraft vinkelret på murens plan svarende til 10 pct af murens normaltryk, dog maksimalt 3000 kp pr m og mindst 100 kp pr m.

Der må ved beregning af et vederlag højst anvendes den vederlagsdybde og det vederlagsareal, som blandt andet under hensyn til den nøjagtighed, hvormed byggearbejdet udføres, kan regnes opnået ved byggeriet. Denne vederlagsdybde skal have mindst de i tabel 6.8.3 angivne værdier.